

La Comédiathèque

peTAK 13.

Jean-Pierre Martinez



Tekst ove drame može se besplatno preuzeti. Međutim, prava na izvođenje, koja predstavljaju pravednu naknadu za autorov rad, zakonska su obveza. Bez obzira na to jeste li amaterska ili profesionalna kazališna skupina, morate zatražiti odobrenje za izvođenje drame i platiti odgovarajuću autorsku naknadu za produkciju. Za kontakt s Jean-Pierreom Martinezom i zahtjev za odobrenje za izvođenje jednog od njegovih djela:

<https://jeanpierremartinez.net/en/contact-2/>

<https://comediatheque.net/contact-form/>

Petak 13.

Jean-Pierre Martinez

Prijevod na hrvatski: autor

Marko i Kristina pozvali su na večeru bračni par prijatelja. Ali Natalija dolazi sama, slomljena. Upravo je saznala da se avion kojim se njezin muž vraćao u Zagreb srušio u Jadransko more. Dok zajedno s mogućom udovicom napeto čekaju vijesti kako bi doznali je li njezin muž među preživjelim, Marko i Kristina saznaju da su osvojili glavni dobitak na posebnom izvlačenju lota ovog petka 13. Od tog trenutka vrijedi samo jedno pravilo: ne pokazuj veselje.

Tijekom ove burne večeri slijedi niz neočekivanih obrata...

Ova uspješna komedija već je igrana na pozornicama diljem svijeta (Pariz, Avignon, Madrid, New York, Los Angeles, Miami...).

LIKOVİ

Marko

Kristina

Natalija

Ova je verzija namijenjena za jednog muškarca i dvije žene.

<https://comediatheque.net>

© La Comédiathèque

Dnevni boravak u pomodnom zagrebačkom stanu. Avangardna slika naslonjena je na pod uza stražnji zid. Ostatak stvari već je u kutijama. U jednom kutu stoji okićeno božićno drvce. Na pozornici nema nikoga. Zazvoni telefon i čuje se poruka na telefonskoj sekretarici:

Marko (*glas izvan scene*) – Dobar dan! Dobili ste Marka i Kristinu. Trenutačno smo zadržani u Odjelu gospodarskog kriminaliteta zbog porezne prijevare, ali možete ostaviti poruku nakon zvučnog signala. Nazvat ćemo vas čim nas puste iz pritvora. Izvolite, govorite...

Zvučni signal, zatim poruka:

Petar (*glas izvan scene*) – Ej, bok, Petar je. Kako ste? Glup sam, ne možete mi odgovoriti... Uglavnom, za večeras i dalje vrijedi, samo...

Ulazi Marko, s vrećicom iz Eurospina u jednoj ruci i kruhom pod miškom. Budući da su mu ruke pune, ne javlja se, nego samo sluša nastavak poruke.

Petar (*glas izvan scene*) – ... stići ćemo tek oko pola devet. Avion mi slijeće u Zagreb. Dok pokupim stvari, odem kući ostaviti kofer pa krenem autom s Natalijom... A da, hvala za kofer. Usput ću vam ga vratiti. Dobro, vidimo se! I nemojte se previše truditi, molim vas. To je samo večera među prijateljima...

Marko odnese vrećice u kuhinju i vrati se s kartonskim kanistrom jeftinog stolnog vina. Skine kaput i iz ormara izvadi dekanter. Otvori kanistar, stavi lijevak na grlo dekantera i napuni ga. Ulazi Kristina.

Kristina – Bok! Kako si?

Marko – Petar je zvao, malo će kasniti.

Kristina – Još bolje, ni mi baš nismo spremni...

Skida kaput.

Kristina – Smrzavamo se, zar ne? Ovdje je hladnije nego vani...

Marko – Isključio sam grijanje. Trebali bismo štedjeti, zar ne?

Kristina napokon primijeti što radi.

Kristina (*iznenađeno*) – Što to radiš?

Marko – Pa vidiš, pretačem vino u dekanter. Vino mora malo disati prije nego što ga piješ. Navodno je tako bolje.

Kristina – Možda baš i nije trebalo ulagati u vrhunsko godište... Ako već moramo birati, radije bih štedjela na vinu nego na grijanju.

Marko – To je stolno vino. Ne pitaj me iz koje zemlje. Iz Europske unije sigurno nije. Euro i dvadeset četiri centa po litri u Eurospinu. Božićna akcija...

Kristina – Pa zašto ga onda pretačeš u dekanter?

Marko (*ironično*) – Tako mi je preporučio sommelier iz Eurospina. Da ovaj dragocjeni nektar razvije sve nijanse crvenog voća i vanilije. Uz jedva primjetan okus grožđa u završnici... (*ponovno ozbiljno*) Što misliš? Bi li radije da stavimo kanistar ravno na stol?

Kristina – Aha, dobro...

Marko – A neće mu škoditi ni malo zraka. To ti je kao voda iz slavine. Bolje da malo odstoji prije nego što je popiješ. Da otrovni plinovi ispare, a teški metali se slegnu na dno...

Kristina – Jesi obavio kupnju?

Marko – Uzeo sam u Eurospinu smrznutu pitu s artičokama. Samo je treba odmrznuti.

Kristina – Pitu s artičokama?

Marko – I ona je bila na akciji... Uz salatu...

Kristina – Dobro, ja ću pripremiti aperitiv.

Kristina počne vaditi čaše.

Kristina – Jesi bio na HZZ-u?

Marko – Jesam...

Kristina – I?

Marko – Ponudili su mi praksu...

Kristina – Praksu...?

Marko – Na restauraciji.

Kristina – Super... Pa to si htio, zar ne?

Marko – Restauraciji slika...

Kristina – Slika? Ali završio si ugostiteljsku školu!

Marko – HZZ, znaš... Valjda su pobrkali restoran i restauraciju.

Kristina – Ali rekao si im da si glavni kuhar. Što su ti odgovorili?

Marko – Kažu da danas čovjek mora biti svestran...

Kristina – Nevjerojatno. Prije nego što si dobio otkaz, vodio si cijelu ekipu kuhara u hotelu. Što ćeš, zaboga, voditi u radionici za restauraciju slika?

Marko – Slike... Ali ne brini, kod kuće ću i dalje biti tvoj šef kuhinje.

Kristina – Budalo. I jesi li otišao?

Marko (*okrećući se prema slici*) – Iskoristio sam priliku da nam procijeni ovu sliku...

Kristina – Aha... Ono čudo koje si prije deset godina masno platio svom prijatelju s Akademije likovnih umjetnosti...

Marko – Bilo je to odmah nakon njegova prvog pokušaja samoubojstva... Htio sam mu pomoći. A mislio sam i da joj vrijednost može samo rasti...

Kristina – Kad bi nam barem pomogla platiti grijanje... I koliko je procijenio to remek-djelo, taj tvoj restaurator?

Marko – Dobrih stotinjak eura...

Kristina – Platio si ga tisuću petsto!

Marko – Da, ali jesi vidjela koliko je Van Goghu skočila cijena odmah nakon smrti?

Kristina – Ostaje nam samo nadati se da će tvoj slikarski genij uspjeti u samoubojstvu prije nego što se mi smrznemo do smrti... Ne možemo se čak ni nadati da će okvir dobiti na vrijednosti, jer ga nema.

Marko – Eto ti problema s modernim slikarstvom...

Kristina – Nadam se barem da će nam Petar vratiti onih tisuću eura koje si mu tako velikodušno posudio. Mogli bismo time platiti skladište dok čekamo gradski stan koji nam je obećao tvoj prijatelj iz gradske uprave... Jesi li mu uopće spomenuo novac?

Marko – Kome?

Kristina – Petru! Naših tisuću eura!

Marko – Ne znam je li baš sad pravi trenutak... Ni njemu nije lako, znaš. Hrvatski Telekom ga je prebacio u pozivni centar u Splitu. Zamisli! Bio je direktor ljudskih resursa u zagrebačkom sjedištu... A Natalija sa svojom učiteljskom plaćom za pola radnog vremena...

Kristina – A ja na poslu odradim tri pola radnog vremena! I opet nemamo dovoljno ni za račune!

Marko – Dobro, spomenut ću mu večeras...

Zazvoni telefon.

Kristina – Ah, to su sigurno oni... (*javlja se*) Halo...? Da, bok, Natalija, kako si? Aha... Ne, ne, nema problema, Natalija... Dobro, čekamo te... Vidimo se odmah... (*poklopi*) Bila je Natalija...

Marko – Da, ne znam zašto, ali čim si se javila i rekla: „Bok, Natalija“, odmah sam posumnjao da je ona...

Kristina – Petrov avion kasni, pa ona dolazi sama autom...

Marko – A on?

Kristina – Ostavila mu je poruku da dođe ravno ovamo čim stigne. Izgleda da ćemo početi s aperitivom bez njega...

Marko – Kakva ideja, ići avionom iz Splita...

Kristina – Da... Ali danas su ti low-cost letovi takvi da je povratna karta Split–Zagreb jeftinija od tramvajske karte...

Marko joj priđe i zagrli je.

Marko – Hajde, izvući ćemo se.

Kristina – Naravno... Dok god smo zajedno, ništa nam se stvarno strašno ne može dogoditi, zar ne?

Marko – Radije ću s tobom piti ovo stolno vino nego s bilo kim drugim Veuve Clicquot.

Kristina – Sreća će se okrenuti, osjećam. Božić je pred vratima. A danas je i petak 13., zar ne?

Marko – Možda dobijemo na lotu.

Kristina – Ne igramo loto...

Marko – Kupio sam listić na kiosku kad smo išli tvojoj mami u Zelinu... Odigrao sam svoj evidencijski broj s HZZ-a.

Kristina – Odmah mi je lakše...

Poljube se.

Marko – A Natalija? Je li već krenula?

Kristina – Već se četvrt sata vrti po ulici i traži mjesto za parkiranje...

Marko – Ah... U ovom kvartu, u ovo doba...

Kristina – Da imaju Smart kao mi, umjesto onog golemog Mercedesova terenca, lakše bi se parkirala...

Marko – Imaju dvoje djece. Smart ima samo dva sjedala.

Kristina – Mogli bi se zadovoljiti Twingom! Mislila sam da imaju financijskih problema...

Marko – Prije bi trebala naučiti bočno parkirati...

Kristina počne vaditi boce. Zazvoni zvono na vratima.

Kristina – Vidiš da si zločest... Ipak se uspjela parkirati... Hoćeš otvoriti?

Marko ode otvoriti.

Marko – Bok, Natalija! Što ti je, sva si bijela? Kao da si vidjela mrtvaca...

Natalija ulazi s Markom. U ruci drži bocu šampanjca i doista izgleda potpuno slomljeno.

Natalija (kroz suze) – Da barem nisi tako dobro pogodio...

Kristina joj zabrinuto priđe.

Kristina – Natalija, što se dogodilo?

Natalija – Upravo sam htjela ugasiti radio u autu i izaći. Bile su vijesti. Petrov avion srušio se u more...

Marko – U more?

Kristina – Jesi sigurna da je to njegov avion?

Marko – Dolazio je iz Splita...

Natalija – Bio je to low-cost let, s presjedanjem u Rimu i Beču. Rekli su broj leta i naziv kompanije. Nema sumnje. Avion je nestao iznad Jadrana...

Natalija brizne u plač. Marko i Kristina razmijene bespomoćan pogled.

Kristina – Slušaj, možda će ga pronaći...

Marko – Jadran nije baš tako velik...

Kristina – Možda je pilot uspio spustiti avion na more...

Marko – Između dva trajekta...

Kristina – Događalo se...

Marko – Ne baš često, ali događalo se...

Natalija – Mislite...?

Kristina – Što su rekli na radiju? Jesu rekli da nema preživjelih?

Natalija – Još ne znaju...

Kristina – Eto vidiš!

Marko – A avion je ipak najsigurnije prijevozno sredstvo na svijetu! Po statistici, kad sjedneš u avion, šansa da pogineš je jedan prema milijun. Otprilike kao da dobiješ na lotu, pa vidiš...

Kristina ga pogleda zgroženo.

Natalija (slomljeno) – I baš je moralo pogoditi Petra... Rekla sam mu da ne putuje avionom u petak 13.

Marko – Dobro, ipak je samo Jadran... Naći će barem crne kutije...

Natalija ponovno zaplače.

Natalija – Bože, što ću ja bez njega? S dvoje djece i kreditom za kuću...

Marko i Kristina razmijene bespomoćan pogled, ne znajući što bi.

Natalija (patetično) – A još vam dugujemo onih tisuću eura...

Kristina – Ma što pričaš? Sad to uopće nije važno!

Natalija pruži Marku bocu šampanjca.

Natalija – Donijela sam vam bocu šampanjca, da vam zahvalim. Da sam znala...

Marko – Veuve Clicquot... Nisi baš štedjela na nama...

Natalija – Ovo je noćna mora... Recite mi da nije istina!

Marko – Nije valjda neka šala?

Kristina ga prostrijeli pogledom.

Kristina – Hajde, dođi, sjedni. Upalit ćemo televiziju da čujemo ima li vijesti, dobro?

Kristina uključi televizor. Upravo su reklame.

Spiker (*glas izvan scene*) – Zna li razliku između ova dva lijesa? U cijeni! Pogrebno poduzeće Mirna Luka – jer je život već dovoljno skup... (*Kristina promijeni program.*) Lavovi, danas vam doista nije sretan dan...

Natalija – Ja sam Lav...

Spiker (*glas izvan scene*) – Izbjegavajte putovanja...

Kristina – Ali nisi ti bila u avionu...

Spiker (*glas izvan scene*) – A ako baš morate putovati, radije izaberite vlak nego avion...

Natalija – I Petar je Lav...

Kristina – Bolje da pustimo radio...

Spiker (*glas izvan scene*) – ... šezdeset milijuna eura. Toliko će osvojiti dobitnik posebnog jackpota na lotu ovog petka 13. Izvlačenje za trenutak... (*Kristina promijeni postaju.*) Još nema vijesti o letu 32B kompanije Adriatic Discount Airways, koji je poletio iz Splita za Zagreb preko Rima i Beča...

Natalija – Vidite, to je njegov let...

Spiker (*glas izvan scene*) – Pilot je navodno poslao signal za pomoć neposredno prije nego što je avion nestao s radara. Naravno, obavijestit ćemo vas čim stignu preciznije informacije...

Kristina ugasi radio.

Kristina – Moramo čekati... Trenutačno ništa drugo ne možemo... Natočit ću ti nešto, bit će ti malo lakše.

Marko – Nećemo valjda otvarati šampanjac...

Natalija (*primijetivši dekanter*) – Popit ću čašu vina. Kad je već otvoreno...

Kristina – Jesi sigurna da ne želiš nešto drugo?

Natalija – Ovo će biti dobro, stvarno...

Marko natoči čašu i pruži je Nataliji. Ona je iskapi odjednom, dok je njih dvoje pomalo zabrinuto promatraju.

Natalija (Marku) – Vidiš, nakon ovoga što mi se događa, više nemam volje ni za što... Čak ni vrhunsko vino više ne mogu cijeniti...

Marko – Da...

Natalija – Bože, moja mama!

Kristina – I ona je bila u avionu?

Natalija – Djeca su kod nje. Ako gledaju televiziju...

Natalija užurbano bira broj na mobitelu.

Natalija – Halo, mama? Da, znam, čula sam... Djeca valjda nisu pred televizorom? Spavaju? (*uzdah olakšanja*) Ne, stvarno ne želim sad o tome razgovarati... Nazvat ću te poslije, dobro? Slušaj, sačuvaj sućut za kasnije... Još nije mrtav, zar ne? Da, vjerojatno jest, ali još nismo sigurni, pa ako možeš... Ionako ga nikad nisi podnosila... Koliko si mi puta rekla da on nije muškarac za mene... Da sam mogla naći boljega... Ma kvragu!

Natalija bijesno prekine poziv. Marko i Kristina gledaju je pomalo nelagodno i suosjećajno.

Natalija – Nikad nije mogla podnijeti Petra... Sigurna sam da je duboko u sebi zadovoljna...

Kristina – Nemoj tako...

Natalija – Na dan našeg vjenčanja izgovorila se da mi je otac bolestan samo da ne dođe na ceremoniju...

Marko – Ali otac ti je stvarno bio bolestan, zar ne? Umro je nekoliko mjeseci poslije...

Natalija – Da, baš na dan kad se rodio Maksim... Namjerno, da mi zagorča život...

Kristina – Hoćeš da ti donesem nešto za smirenje?

Natalija – Oprostite što vas gnjavim s ovim... Neću vam pokvariti večer. (*ustaje*) Bolje da odem...

Kristina – Natalija, molim te! Prijatelji smo, zar ne? Čemu prijatelji služe ako se na njih ne možeš osloniti u ovakvom trenutku?

Natalija (*ponovno sjedne*) – Znala sam da mogu računati na vas... I iskreno, baš mi se ne ide kući samoj, pred božićno drveće, da sjedim uz radio i čekam presudu...

Marko – Možda bismo trebali provjeriti ima li novih vijesti...

Natalija – Ne znam želim li uopće znati... (*stanka*) Hajde, uključi...

Kristina – Dobro.

Kristina ponovno uključi radio.

Spiker (*glas izvan scene*) – ... Zrakoplovi koji nadlijeću područje uočili su veliku mrlju goriva na površini mora. Još se ne zna potječe li s aviona kompanije Adriatic Discount Airways koji se, podsjećamo, prije manje od sat vremena srušio u Jadran. Čekamo uključenje našeg reportera iz jednog od spasilačkih helikoptera... A sada, bez prijelaza, rezultati lota...

Natalija – Mrlja kerozina... To znači da se avion stvarno srušio... Kako bi itko mogao preživjeti?

Marko i Kristina ne znaju što bi rekli da je utješe.

Spiker (*glas izvan scene*) – ... Dobitna kombinacija glasi: 1, 5, 2, 7, 9, 6, a dopunski broj je 10...

Marko se ukoči.

Kristina – Ako je pilot uspio spustiti avion na more, možda su neki putnici izašli prije nego što je potonuo...

Spiker (*glas izvan scene*) – Sretni dobitnik osvojiti će tako lijepih šezdeset milijuna eura. Dovoljno da na budućnost gleda sasvim...

Kristina ugasi radio.

Marko – To je...

Natalija – Što?

Marko – Ne, ništa...

Kristina – Već si letjela avionom. Sjeti se što stjuardese govore prije polijetanja. Maske za kisik koje automatski padaju, prsluci za spašavanje ispod sjedala, izlazi za nuždu na oba kraja aviona, tobogani za evakuaciju, sve to... Postoje postupci za opasne situacije. Sve je predviđeno...

Marko što neupadljivije izvadi iz džepa karticu HZZ-a i pogleda je.

Natalija – Stjuardese... Možeš misliti. Petar njih gleda, to sigurno... Ali sluša li što govore... Znaš kakvi su muškarci...

Marko – U jebote!

Natalija – Evo, Marko, na primjer. Znaš li ti što one govore?

Marko je zatečen.

Marko – Što? Tko?

Natalija (*Kristini*) – Vidiš... Što sam ti rekla...

Kristina (*Marku*) – Stjuardesa, što kaže prije polijetanja? U slučaju... pada tlaka u kabini.

Marko (*puca po šavovima*) – Pa... padobrani ispod sjedala, disalica koja padne sa stropa, peraje u pretincu za rukavice, sve to?

Kristina ga prijekorno pogleda.

Kristina (*Nataliji*) – I nitko te nije nazvao?

Natalija – Petar je sigurno već na dnu Jadrana. Kako bi me nazvao?

Potpuno odsutan duhom, Marko ponovno uključi televizor.

Spiker (*glas izvan scene*) – Podsjećamo, dobitna kombinacija posebnog izvlačenja za petak 13. glasi 1, 5, 2, 7, 9, 6. Dopunski broj 10. Dobitak iznosi šezdeset milijuna eura...

Marko ponovno pogleda svoju karticu HZZ-a.

Marko – U jebote...

Kristina ugasi televizor.

Kristina – Ne, mislila sam... Sigurno postoji tim za psihološku pomoć... U ovakvim slučajevima uvijek organiziraju tim za psihološku pomoć. Da obavijeste obitelj... pruže podršku... i sve to...

Marko (*Kristini*) – Mogu li ti nešto reći?

Kristina – Što?

Marko – Nasamo...

Natalijin mobitel zazvoni.

Kristina – Vidiš, to su sigurno oni...

Natalija – Nisam sigurna da želim znati...

Telefon i dalje zvoní.

Kristina – Hoćeš da se ja javim umjesto tebe?

Natalija – Da, molim te...

Kristina se javi.

Kristina – Halo... Da... Ne... Aha, dobro... Stvarno? Ne, ne... Da, da, naravno da smo jako sretni. Dobro, hvala...

Kristina spusti telefon.

Natalija – I?

Kristina (*kao u transu*) – Bio je tvoj ginekolog... Zbog nalaza krvi...

Natalija – I što?

Kristina – Pa... stvarno si trudna...

Natalija (*slomljeno*) – O, Bože...

Kristina – Hoćeš još jednu čašu vina?

Natalija – Da, hvala...

Kristina ponovno napuni Natalijinu čašu.

Marko (*Kristini*) – Ovaj... Moram ti nešto reći. Odmah...

Kristina (*Marku*) – Misliš da je baš sad trenutak?

Marko – Jako je važno, vjeruj mi...

Natalijin pogled padne na sliku.

Natalija – Ova slika je stvarno čudna, zar ne mislite?

Kristina – Ovaj... Jest, malo...

Kristina joj pruži čašu.

Natalija – Tip koji je ovo naslikao morao je biti strašno depresivan. (*Marku*) Tvoj prijatelj?

Marko – Da, ovaj... Mislim da je Mađar.

Natalija – Aha, vidi se. (*Marku*) Je li se ubio?

Kristina – Nažalost, još nije...

Natalija iskapi čašu.

Natalija (*Kristini*) – Daj mi natoči još jednu...

Kristina – Možda ipak ne bi trebala toliko piti. U tvom stanju...

Marko (*ne znajući što bi rekao*) – Dakle, očekujete prinovu?

Kristina ga prostrijeli pogledom.

Marko (*Kristini*) – Stvarno moram razgovarati s tobom...

Natalija – U pravu si, vrti mi se. Izaći ću malo na balkon udahnuti zraka.

Kristina – Hoćeš da pođem s tobom?

Natalija – Hvala. Treba mi malo samoće...

Kristina – Dobro.

Natalija izađe na balkon. Marko nestrpljivo čeka da nestane.

Marko – Nikad nećeš pogoditi što nam se dogodilo!

Kristina (*odsutno*) – Trudna... Možeš vjerovati?

Marko – Ti si trudna? Pa to je prekrasno! Vidiš, prije petnaest minuta doživio bih to kao prirodnu katastrofu. Ali sad mi sve izgleda divno. Znaš zašto?

Kristina – Ali nisam ja trudna!

Marko – Nisi?

Kristina – Stvarno je istina da muškarci ništa ne slušaju kad im se govori...

Marko – Pa tko je trudan?

Kristina – Natalija! Možeš zamisliti? Istog dana sazna da joj je muž nestao u avionskoj nesreći i da nosi njegovo dijete...

Marko – Kako znaš da je njegovo?

Kristina (*zapanjeno*) – Ne znam... Ženska intuicija? Prvo dvoje je njegovo, a Petar joj je muž, pa mi je njegovo ime prvo palo na pamet. Glupo, jel' da?

Marko – Dobro, ali nije sad to bitno... Znaš što?

Kristina – Što?

Marko – Dobili smo!

Kristina (*pogledavši prema balkonu*) – O, Bože!

Marko – Šok, ha?

Kristina – Natalija! Prebacuje nogu preko ograde!

Marko se okrene i ugleda prizor.

Marko – U jebote! Hoće li nas još dugo gnjaviti? Neka skoči pa da završimo s tim. Ionako smo na prvom katu. Ne bi se ni ozbiljno ozlijedila...

Ne slušajući ga, Kristina priđe prozoru.

Kristina – Molim te, Natalija! Nemoj! Misli na djecu! Božić je, zaboga...

Natalija – Obećaj mi da ćeš se brinuti o njima ako skočim. Nećeš dopustiti da završe kod socijalne službe, je li?

Kristina – Da, obećavam...

Marko – Još nam je samo to trebalo...

Kristina – Mislim, ne! Nemoj skočiti! (*Marku*) Reci i ti nešto!

Marko – Djeca imaju tvoju majku, zar ne?

Natalija – Radije bih da završe kod socijalne službe.

Kristina – Možda bismo trebali zvati vatrogasce...

Marko – Nema požara. Ja ću je skinuti odande...

Natalija – Ne prilazite ili ću skočiti.

Kristina – Što ćemo?

Marko – Čekaj, odmah se vraćam...

Kristina – Ne ostavljaj me samu!

Marko nestane u hodniku.

Natalija (*patetično*) – I ja ću se srušiti dolje. Kao avion bez krila. Otići ću svom Petru...

Kristina – Misliš da bi on to stvarno želio? Sigurno bi radije da ostaneš živa i brineš se o vašoj djeci. A zamisli da uopće nije mrtav. Pozvoni na vrata, a ti spljoštena ležiš ispod balkona.

Ne zazvoni zvono na vratima, nego Natalijin mobitel.

Kristina – Vidiš? Možda je on... Hajde, javi se...

Natalija (*oklijevajući*) – Da...?

Kristina (*prema mjestu gdje je Marko nestao*) – Samo da nije opet njezin ginekolog. Da joj kaže kako su ipak blizanci...

Natalija – Da, slušam... Sigurni ste? Dobro. Ne, ne brinite. U redu, hvala, ostat ću uz telefon...

Kristina – Što se događa?

Natalija – Oni su... Tim za psihološku pomoć...

Kristina – I?

Natalija – Pronašli su preživjele... Petar bi mogao biti među njima...

Kristina – Pa to je sjajno! Vidiš? Zamisli da si u očaju stvarno skočila...

Marko se vrati.

Marko – Da, barem bi uganula gležanj...

Kristina – Hajde, siđi odande... (*Marku*) Upravo ju je nazvao krizni tim. Pronašli su preživjele...

Marko – Znam...

Kristina – Čuo si?

Marko – Ja sam je nazvao.

Kristina – Što?

Marko – Morao sam je nekako skinuti s ograde...

Natalija se vrati u sobu.

Natalija – U pravu si... Moram vjerovati. Osjećam da je Petar još živ. Znam to...

Kristina prostrijeli Marka pogledom.

Kristina – Nemoj se ipak prerano zanositi... A kako oni znaju da bi Petar mogao biti među preživjelima?

Natalija – Locirali su nekog tipa koji se drži za kofer i urla: „Natalija! Natalija!“

Kristina ponovno prostrijeli Marka pogledom.

Natalija – Kako oni znaju da se zovem Natalija?

Kristina – Da, i ja se pitam...

Marko – Dobro, zatvaram prozor. I više je ne puštaj blizu balkona, može?

Kristina – A što ćemo joj reći ako nazove pravi krizni tim?

Marko – Sigurno je u avionu bilo više putnika čije se žene zovu Natalija. Da ne spominjemo ljubavnice...

Natalija – Potpuno sam zaboravila uzeti njihov broj... Htjela sam pitati mogu li doći tamo i pomoći u potrazi. Pritisnut ću „ponovno biranje zadnjeg broja“...

Kristina (odlučno) – Da sam na tvom mjestu, ne bih...

Natalija je iznenađeno pogleda.

Kristina – Sigurno su zatrpani pozivima. Čim budu imali konkretnije informacije, nazvat će te...

Marko – Stvarno moram razgovarati s tobom.

Kristina – Hajde...

Marko – Nasamo...

Kristina – Ne možemo je ostaviti samu. Zamisli da policija nazove i javi joj da je Petar mrtav, pa opet krene preko ograde?

Marko – Onda idemo na balkon!

Kristina – Razočaravaš me, Marko... Stvarno me razočaravaš. Mislila sam da ti prijatelji znače više. Govorimo o Petru! Tvom prijatelju iz srednje škole! I o Nataliji, mojoj najboljoj prijateljici! Bili su nam svjedoci na vjenčanju. Valjda možemo žrtvovati jednu večer da budemo uz nju u ovakvoj nesreći!

Marko – Dobili smo na lotu.

Kristina – Koliko?

Marko – Šezdeset milijuna.

Natalija – Zapravo bih ipak popila još jednu čašu vina. Nakon svih ovih šokova...

Kristina (odrješito) – Pa sad znaš gdje je dekanter, zar ne? Ili hoćeš da ti donesemo kanistar i slamku?

Natalija je povrijeđena.

Natalija – Dobro, mislim da ću vas ostaviti... Dosta sam vas gnjavila.

Kristina se sabere.

Kristina – Oprosti. Nisam to uopće tako mislila. *(ponovno joj natoči vino)* Svi smo malo na rubu, zar ne? Moraš i nešto pojesti, inače će ti pozliti... *(Marku, tiho, dok Natalija prazni čašu)* Mislim da je pravi trenutak da joj uvališ onu pitu s artičokama...

Marko nakratko ode prema kuhinji.

Kristina – I mi smo bili jako bliski s njim. Naravno da nas je Petrova smrt potpuno potresla. Hoću reći, mogućnost da je poginuo... Ali čovjek ipak mora znati okrenuti novu stranicu, zar ne? Živi se samo jednom.

Marko se vrati s komadom pite i pruži ga Kristini.

Kristina *(pružajući komad Nataliji)* – Treba znati uživati u lijepim stvarima u životu...

Natalija zagriže pitu.

Natalija – Nije loše... Što je to?

Kristina *(licemjerno)* – Marko je kuhao. Od čega je ono, Marko...?

Natalija *(punih usta)* – Ma samo da nisu artičoke. To je jedino na što sam alergična. Više se ni ne sjećam kakav im je okus. Jedini put kad sam ih jela bilo je kod bake na Hvaru. Završila sam na hitnoj...

Njih dvoje razmijene zgrožen pogled.

Natalija – Prednost artičoka je što ih ne možeš pojesti a da to ne primijetiš...

Kristina joj istrgne komad pite iz ruke.

Kristina – Dobro, možda bi radije odmah na desert...?

Natalija izgleda kao da joj nije dobro.

Natalija – Mislim da ću povratiti... Inače mi hrana dobro sjedne. Pogotovo ovako nešto fino... Valjda je od stresa...

Ode prema kupaonici. Čim Natalija nestane, Kristina više ne može skrivati uzbuđenje.

Kristina – Jesi siguran?

Marko *(pokazujući karticu)* – Moj broj s HZZ-a! Izvučen je! Upravo su ga objavili na radiju! Nisi čula? Šezdeset milijuna, shvaćaš? Za to možemo kupiti Airbus! Dobro, možda rabljeni. Ali očuvan...

Kristina – Ovo je potpuno ludo!

Marko natoči dvije čaše vina i jednu pruži Kristini da nazdrave.

Marko – Evo, kušaj posljednji put ovo vino iz Eurospina, da dobro zapamtiš kakvog je okusa. Jer ga dugo nećeš ponovno piti...

Nazdrave.

Kristina – Nevjerojatno... Nije valjda neka šala?

Marko – I meni je teško povjerovati. Ali tri puta sam provjerio broj. Kunem ti se, mi smo! Dobili smo! Posebni jackpot za petak 13.!

Natalija se vrati.

Kristina – Nikad nećeš pogoditi što smo upravo saznali!

Natalija – Opet su zvali? On je? Živ je?

Marko (*nelagodno*) – Ovaj, ne... Još nisu sigurni...

Kristina – Ali vidjeli su kofer koji jako nalikuje njegovu. Vuittonov kofer. Pluta na površini...

Natalija – Pa što je onda dobra vijest?

Kristina – Pa... to... (*histerično*) Moći ćemo vratiti kofer!

Marko je gestom pokušava smiriti.

Marko – Oprosti joj... Živci...

Natalija – U pravu ste. Ovo čekanje je nepodnošljivo... Čak i ako je još živ, samo kad pomislim na Petra samog, kako se usred zime drži za kofer negdje na Jadranu... Dok smo mi ovdje mirno na toplom... Krv mi se ledi u žilama. Zapravo ni kod vas nije baš toplo, zar ne? Ili je samo meni...

Marko (*značajno*) – Sad možemo opet uključiti grijanje, zar ne, Kristina? Idem ga pojačati do kraja...

Ode uključiti grijanje.

Natalija – Koliko čovjek uopće može izdržati u ledenom Jadranu u prosincu?

Kristina – Ovisi... Petar je bio zimogrozan, zar ne?

Natalija – O, Bože...

Marko se vrati.

Marko – Namjestio sam termostats na dvadeset pet... (*namigne Kristini*) Ako iznenada budemo morali otputovati u trope, da izbjegnemo temperaturni šok...

Natalija – Idete na odmor...?

Marko – Ne, ovaj... Zašto ne?

Natalija – Na vašem mjestu izbjegavala bih avion...

Kristina – Da, možda je pametnije. Nesreća nikad ne dolazi sama... A ni dobar wellness vikend u Opatiji ne zvuči loše. Da u novi život krenemo odmorni...

Natalija – I trebate uživati... Vidite kako malo treba da se sudbina okrene? Mirno večeraš s prijateljima u petak navečer, a onda bez upozorenja postaneš udovica...

Kristina – Da... Ili multimilijunaši!

Natalija – Naravno da si nismo mogli priuštiti životno osiguranje... Čudno, baš je o tome govorio posljednjih dana. Da barem možemo platiti djeci školovanje ako mu se nešto dogodi... Kao da je nešto osjećao... Neku lošu slutnju...

Marko – Da. A nama, mogu ti reći, ovo ni u ludilu nije palo na pamet. Samo ti se odjednom sruči na glavu...

Kristina (*Nataliji*) – Hajde, najgore se ipak ne mora dogoditi...

Marko – Šok je to... I s tim se treba nositi...

Natalija – Imate li vi jedno?

Kristina – Jedno što?

Natalija – Životno osiguranje! Mislim, osiguranje za slučaj smrti...

Marko – Imamo nešto bolje, vjeruj mi.

Natalija – Kunem ti se, ako se izvuče, nakon ovoga ću potpuno drukčije gledati na život...

Kristina – I mi, vjeruj mi.

Natalija – Sva ta mala odricanja koja sebi svaki dan namećemo, uvjereni da ćemo uživati poslije... Ma daj. Bolje živjeti od danas do sutra... Ne misliti na budućnost...

Marko – U pravu si. Ja sutra prestajem raditi.

Natalija – Mislila sam da si nezaposlen...

Marko – Pa prestajem tražiti posao.

Natalija – Dobro, ali od nečega se mora živjeti. I nešto treba staviti sa strane. Jer s mirovinama koje ćemo jednog dana imati... O, Bože... Petar barem neće puno koštati mirovinski sustav...

Kristina – Nemoj tako...

Natalija – Kako ću ja sama s dvoje male djece...

Kristina – Mi smo tu... Zar ne, Marko? Ako hoćeš, možemo uzeti jedno dijete k sebi, da ti bude lakše!

Marko (*bez osobitog oduševljenja*) – Da, ovaj...

Natalija – Lijepo od vas, ali... Već vam dugujemo tisuću eura...

Kristina – Znaš što? Poklanjamo vam tih tisuću eura. Nije da će nam sad nešto značiti, zar ne, Marko?

Marko – Da, da... Naravno... Zadržite ih...

Natalija (*dirnuto*) – Nevjerojatno mi znači znati da imam prijatelje poput vas... Znam koliko vam znači tisuću eura, pogotovo sada. Marko nema posao. Da ja odem u banku i zatražim taj iznos, nisam sigurna da bi mi ga dali. A toliko novca zarađuju špekulirajući na naš račun... A vi... usred prosinca ne možete si priuštiti ni grijanje... Osim kad imate goste. Zapravo, sad je već malo vruće, zar ne? Ne bih htjela da vam zbog mene eksplodira račun za plin...

Marko – Idem malo smanjiti...

Marko ponovno nestane na nekoliko sekundi.

Natalija – Kako ću ja ovo reći djeci...

Kristina – Zasad spavaju, zar ne?

Natalija – Ali kad-tad će se probuditi...

Kristina – Slušaj, možda ti ovo ne bih trebala reći, ali jednostavno ne mogu vjerovati da je mrtav. Ne večeras...

Natalija – Zašto baš ne večeras?

Kristina – Ne znam, to je... kao ono što si maloprije rekla za svog oca. Umro je baš na dan kad ti se rodio sin. Namjerno, da ti zagorča život.

Natalija – Misliš da je Petar baš večeras odlučio stradati u avionskoj nesreći samo da nam upropasti večer?

Marko se vrati.

Kristina (*radije mijenjajući temu*) – Možda da opet upalimo televiziju, da dobijemo potvrdu... Sad bi trebali biti rezultati lota... Hoću reći, odmah poslije su vijesti...

Natalijin telefon zazvoni baš kad Kristina krene prema televizoru. Natalija se ukoči, oklijeva, pa se ipak javi.

Natalija – Da...? Da, ja sam... (*Kristini i Marku*) Oni su! Krizni tim... Da...? Slušam...

Njih dvoje izgledaju krajnje nelagodno.

Natalija – Ali rekli ste nam da... Dobro... U redu... Hvala...

Prekine poziv.

Natalija – Uočili su pet preživjelih koji se drže za ostatke aviona... Možda i šestoga...

Marko – Dopunski broj.

Natalija – Pokušavaju ih izvući helikopterom, ali nad Jadranom bjesni jaka bura... Još ne znaju tko su.

Kristina – Javit će ti čim obave izvlačenje... Hoću reći, spašavanje!

Natalija – Ne, imate pravo... Kao lutrija. Ovo čekanje je pakao. Kao da sam odigrala loto pa čekam da vidim jesam li izvukla pravi broj...

Kristina – Da... I ja sam se to pitala kad sam se udala za Marka... Hoću reći... Koliko je uopće bilo ljudi u tom avionu?

Natalija – Ne znam... Bio je mali avion... Split–Zagreb...

Marko – Recimo stotinjak. Ako ih je pet preživjelo... To je šansa jedan prema dvadeset. Ipak su ti izgledi bolji nego na lotu...

Natalija – Nikad nisam imala sreće u igrama na sreću...

Kristina – Znaš što kažu: sto posto dobitnika okušalo je sreću...

Natalija – O, Bože... Sreća da ste vi ovdje, inače...

Kristina – Hoćeš malo leći u našoj sobi?

Natalija – A ako opet nazovu...?

Marko – To može trajati satima... Po ovakvoj oluji... Spašavanje na moru je vrlo zahtjevno. Još nisu ni sigurni mogu li ih izvući žive. U vodi od dva-tri stupnja, možeš zamisliti...

Natalija – Ionako neću moći zaspati.

Kristina – Mogu ti dati tabletu za spavanje, ako hoćeš.

Natalija – Mislim da jedna neće biti dovoljna. U stanju u kojem sam...

Kristina – Možeš uzeti dvije ili tri. Vrlo su blage...

Natalija – Jako ste dragi, ali neću vam još i uzeti spavaću sobu...

Kristina – Ni mi vjerojatno nećemo moći spavati, tako da...

Natalija – Hvala... Iskreno, nisam mislila da će vas sve ovo potresti gotovo koliko i mene... (*pogleda mobitel*) Kvragu, uključila sam govornu poštu. Refleks... Da vidim nisu li mi ostavili poruku...

Odmakne se malo i provjeri poruke.

Marko (*Kristini*) – Nikad je se nećemo riješiti...

Natalija – Ne, još ništa...

Kristina – Pa dobro... zvali su prije samo pet minuta...

Marko – A iskreno... šansa je jedan prema dvadeset... Možda bi se ipak trebala pripremiti na najgore, znaš?

Natalija – Ali maloprije si mi govorio da...

Kristina – Ne bismo ti htjeli davati ni lažnu nadu... Zar ne, Marko?

Marko – Mora se priznati da ovo više ne miriše na dobro...

Kristina – Ono što Marko želi reći, na svoj način, jest da ćeš, ako je Petar stvarno mrtav, to ionako saznati dovoljno brzo... Ne, stvarno bi bilo bolje da odeš leći. Hoćeš da ti pozovem taksi?

Natalija – Došla sam autom. Terencem.

Kristina – Ah, da, istina...

Natalija – A nisam sigurna ni da mogu voziti.

Marko i Kristina razmijene očajan pogled.

Natalija – Ali u pravu si, otići ću malo leći u sobu. Neću zaspati, ali... Mislim da moram biti malo sama...

Marko – Da, i mi... Hoću reći, da, naravno, potpuno razumijemo. Zar ne, Kristina?

Natalija – Idem...

Kristina – Da...

Natalija izađe, dok je Marko i Kristina ispraćaju zabrinutim pogledima. Čim nestane, više ne mogu skrivati oduševljenje.

Marko – U jebote! Šezdeset milijuna!

Natalija se vrati. Marko i Kristina se ukoče.

Natalija – Zaboravila sam mobitel...

Natalija ponovno izađe.

Kristina – Dok ne vidim dobitni listić, neću moći vjerovati. Daj da vidim...

Marko – Idem po njega... (*krene*) Kvragu, u spavaćoj je sobi... Ako imamo sreće, zaspat će i malo nas ostaviti na miru. Sad nije trenutak da je budimo... A da dotad popijemo njezinu bocu Veuve Clicquot? Da proslavimo...

Kristina – U spavaćoj sobi? Nisam ništa vidjela... Valjda nisi izgubio listić? Zamisli da je pao s noćnog ormarića na pod... i završio u usisavaču. Jučer sam promijenila vrećicu, a jutros ispraznila smeće.

Marko – Ne brini... Na sigurnom je. (*sprema se otvoriti šampanjac*) Pokušat ću bocu otvoriti tako da čep ne pukne preglasno... da je ne probudimo.

Kristina – Na sigurnom...? Gdje?

Marko – U mom koferu. Na vrhu ormara... U unutarnjem džepu... Nisam se ni sjetio izvaditi ga kad smo se vratili iz Zeline. Potpuno sam zaboravio da sam uopće uplatio loto, možeš misliti...

Kristina – Misliš u svom Vuittonovu koferu?

Marko – Da, tom... Mom koferu. Nemoj mi reći da si i njega usisavala... (*primijeti Kristininu nelagodu*) Što?

Kristina – Petar nije imao kofer za put u Split... Pa me Natalija pitala mogu li mu jedan posuditi...

Marku iz ruke izleti čep šampanjca i glasno pukne.

Marko – Posudila si mu moj kofer? Pustila si ga da uđe u taj raspad od low-cost aviona s mojim Vuittonovim koferom?

Kristina – Dobro, podsjećam te da je taj Vuittonov kofer bio lažnjak... Kupili smo ga na tržnici u Splitu prošlog ljeta, kad smo se vraćali s Korčule.

Marko – A unutra naš ček od šezdeset milijuna eura! Za te bismo novce mogli kupiti tvrtku koja proizvodi prave...

Natalija se vrati.

Natalija – Čula sam kao neku eksploziju... Probudila me... *(primijeti njihova lica)* Kako izgledate... Imate vijesti, zar ne? Loše su, pa mi ih ne želite reći?

Marko – Može se tako reći...

Natalija – O, Bože!

Kristina – Ne, zapravo... nije riječ o Petru...

Marko – Malo ipak jest...

Kristina – Marko nije znao da sam Petru posudila njegov kofer... Pa ga je, naravno, šokiralo... Emocionalno, mislim. Zamisli najboljeg prijatelja kako se usred Jadrana drži za tvoj kofer... A morski psi kruže oko njega...

Natalija – Ima morskih pasa u Jadranu?

Kristina – Ne znam, valjda ima...

Natalija – O, Bože, istina, kofer... Već vam dugujemo tisuću eura koje vam još dugo nećemo moći vratiti, a sad više nikad nećete vidjeti ni Vuittonov kofer. Sreća da je bio lažan...

Kristina – Još ima nade, zar ne? *(pogleda Marka)* Hoću reći, da pronađu Petra... zajedno s koferom.

Marko – Misliš...?

Kristina – Kofer pluta puno bolje od leša! Sjeti se snimaka nakon avionskih nesreća. Što uvijek pluta na površini? Koferi!

Marko – Ako nisu preteški, da...

Kristina *(Nataliji)* – Je li Petrov kofer bio jako pun?

Natalija – Proveo je samo jednu noć u hotelu u Splitu, pa nije nosio puno stvari...

Njih dvoje malo živnu.

Natalija – Osim svih prodajnih kataloga, naravno. Papir je užasno težak. Nisam mogla ni podići kofer da ga stavim u prtljažnik kad je krenuo. Sreća da ima kotačiće. Zapravo te kopije nisu ni tako loše. Imate pravo, zašto bankrotirati zbog originala... Ali zašto vas uopće zanima što je bilo u koferu?

Kristina – Pa... ako pluta, Petar se možda mogao uhvatiti za njega. Kao za bovu...

Natalija – E, onda baš i ne... Mogao se jednako tako uhvatiti za nakovanj. A ionako prtljaga ide u teretni prostor, zar ne? Potone zajedno s olupinom...

Marko uputi Kristini ubilački pogled.

Kristina – Ponekad, kad pronađu olupinu, izvuku je na površinu. Da nađu crne kutije, utvrde uzrok nesreće i izvuku kofere – mislim tijela – kako bi obitelji mogle proći kroz proces žalovanja...

Marko – Misliš...?

Kristina – Naravno! Ne znam zašto, ali i dalje se nadam. Zar ne, Natalija?

Natalija – Da, ovaj...

Kristina – Petak je 13., zar ne?

Natalija – Nikad nisam shvatila donosi li petak 13. sreću ili nesreću...

Kristina – Eto vidiš... Malo jedno, malo drugo!

Marko (Nataliji) – Ali stvarno si sto posto sigurna da je otišao s njim?

Natalija – S Adriatic Discount Airwaysom? Nažalost, da... Ja sam mu čak kupila kartu preko interneta...

Marko (histerično) – S mojim koferom, jebote! S mojim jebenim koferom!

Natalija se malo zbuni. Kristina gestom moli Marka da se smiri.

Natalija – Dobro, mislim da ću vas stvarno ostaviti... Otići ću prespavati kod mame. Barem ću biti uz djecu kad se probude. A ako bude vijesti, dobrih ili loših, javit ću vam. Obećavam.

Marko – Šezdeset milijuna... Šezdeset milijuna, jebote! Recite mi da je ovo noćna mora...

Kristina (Nataliji) – Da, možda je tako najbolje...

Natalija – Dobro, pustit ću vas da spavate...

Marko – Misliš da ćemo sad moći spavati?

Natalija – Nazvat ću vas sutra ujutro... Ionako ćete sve saznati dovoljno brzo... I ja isto. U pravu si, Kristina. Ovo može trajati satima. Kad stignem mami, uzet ću tabletu za spavanje...

Marko – Ne! Mi hoćemo znati! Odmah! Zar ne, Kristina? Ne možemo ovako čekati kao idioti...

Natalija – Stvarno me dirnulo... koliko te ovo potreslo. Znam da ti je Petar prijatelj... ali nisam mislila da će te njegov nestanak ovako pogoditi.

Marko – Opet ću upaliti televizor...

Spiker (*glas izvan scene*) – Dobitna kombinacija glasi...

Marko – Dobro, shvatili smo...

Natalija (*zabrinuto, Kristini*) – Možda bi i njemu trebala dati nešto za smirenje, ne?

Marko prebaci na drugi kanal.

Spiker (*glas izvan scene*) – Sada je potvrđeno: nakon pada aviona kompanije Adriatic Discount Airways u more nema preživjelih. Nekoliko osoba na improviziranoj splavi, za koje se isprva mislilo da su preživjeli, zapravo su bili migranti bez dokumenata koji su pokušavali prijeći Jadran prema Italiji. Naravno, odmah su ukrcani u čarter koji će ih vratiti u zemlju polaska. Igrom slučaja, čarter iste kompanije. Poželimo im barem ugodan let... A sada, bez prijelaza, još uvijek ne znamo tko je osvojio veliki jackpot od...

Marko, potpuno slomljen, ugasi televizor.

Marko – U jebote... Nema preživjelih...

Natalijin mobitel zazvoni. Uzme ga i pogleda broj pozivatelja.

Natalija – Ako je mama, ne javljam se...

Marko – Moj Vuittonov kofer...

Natalija – On je...

Kristina – Tko on?

Natalija – Petar... Na ekranu je njegov broj...

Kristina – Ne...

Marko (*iznenađeno*) – Na kojoj je mreži?

Kristina – Hajde, javi se!

Natalija, blijeda kao krpa, prihvati poziv.

Natalija – Da...

Marko i Kristina napeto prate svaku njezinu riječ.

Natalija – Petar? Odakle me zoveš? Jedva te čujem... Kao da zoveš iz jako, jako velike daljine...

Marko – Nije ni čudo... Rekli su da nema preživjelih...

Natalija – Čuješ li ti mene...? Petar...? Halo...? Halo...? (*okrene se prema njima dramatično*) Prekinulo se...

Mrtva tišina.

Kristina – Jesi stvarno sigurna da je bio on?

Natalija – Ne znam... Veza je bila užasna...

Marko – Ma nemoj...

Natalija – U svakom slučaju, poziv je došao s njegova mobitela. Bio je pravi broj...

Marko – Pravi broj...

Kristina – Možda ga je izbacilo iz aviona... pa se uspio uhvatiti za nešto...

Marko – Za kofer...

Kristina – I zove te s ono malo baterije što mu je ostalo.

Natalija – O, Bože... Ali rekli su da nema preživjelih... Tek sam se počela miriti s tim...

Kristina – Čudo je uvijek moguće.

Marko – Čudo... Samo bi ga još morali locirati na vrijeme, prije nego što ga morski psi pojedu...

Natalija – Možete li zamisliti Petra po ovoj oluji, potpuno samog usred Sredozemlja...

Marko – Jadrana...

Kristina – Jadran i nije tako velik...

Natalija – Usred noći, drži se za tvoj kofer, izgubljen u tom oceanu...

Marko – Jadranu, kažem ti!

Natalija – Mogao je otplutati... Kako će ga ikad pronaći?

Marko – Kao da traže kofer u plastu sijena...

Natalija – Pokušat ću ga opet nazvati... Čak i ako mu je baterija pri kraju, možda stigne opisati gdje se nalazi. To bi im olakšalo potragu...

Kristina – Doduše, ako je stvarno izgubljen nasred Tihog oceana...

Marko – Jadrana, jebote!

Natalija bira broj i tjeskobno čeka.

Natalija – Zvoni... O, Bože, uključila se govorna pošta. Kao da slušam glas iz groba... Halo, Petar? Ako čuješ ovu poruku, želim da znaš koliko te volim. I djeca te vole. Molim te, Petar, izdrži. Zbog mene. Zbog djece. I zbog sebe, naravno. Samo dok te spasioci ne lociraju. Jako te ljubim, ljubavi...

Marko i Kristina pogledaju se, dirnuti.

Natalija – Htjela sam ti priznati još nešto, Petar. Da si olakšam savjest. Možda više nikad neću imati priliku. Ili hrabrosti. Jednom sam te prevarila. Samo jednom, kratko. Ali nije ništa značilo, kunem se. I obećavam ti da je dijete koje nosim tvoje. Mislim... gotovo sam sigurna. Osjećam. Ali napraviti ćemo test ako hoćeš. Da, zaboravila sam ti reći. Trudna sam, Petar. Postat ćeš tata! Pa vidiš, moraš izdržati!

Natalija prekine poziv, potresena. Njih dvoje razmijene zgrožen pogled.

Kristina – Ako ga ovo ne natjera da izdrži...

Neugodna tišina.

Marko – Telefon...

Kristina – Ne čujem ništa.

Marko – Ne, mislim na Petrov mobitel. Preko njega ga mogu locirati! Moramo odmah javiti spasiocima. Možda još postoji šansa da pronađemo kofer... Hoću reći, Petra. Koji je njihov broj?

Natalija (*pružajući mu mobitel*) – Evo, broj je spremljen ovdje.

Marko pritisne ponovno biranje.

Marko – Kvragu, nemam signala. Pokušat ću na balkonu...

Marko izađe.

Natalija – Ne znam jesam li mu to trebala reći baš sada.

Kristina – Misliš...?

Natalija – Bilo je prije otprilike tri mjeseca. S mojim zubarom. U ordinaciji. Ne znam što me spopalo. Možda je djelovala anestezija...

Kristina – Pa reci mu to... Da te je gad drogirao i iskoristio...

Natalija – Bila je samo lokalna anestezija, znaš... Za mali karijes. A što se ostalog tiče, mogu ti reći da sam itekako sve osjećala... Više nego s Petrom, u svakom slučaju... A ti, nikad nisi prevarila Marka?

Kristina – Nikad otkad smo u braku...

Natalija – Ali u braku ste tek šest mjeseci. Nakon petnaest godina zajedničkog života...

Kristina – Da, pa... nisam.

Marko se vrati i tako Kristinu spasi nastavka razgovora.

Marko – Dobro je, odmah će poduzeti sve što treba. I nazvat će nas čim saznaju nešto novo.

Kristina – To sam već vidjela u kriminalističkim serijama. Mobitel se vrlo lako locira. I obično jako brzo. Dobro, ovaj je negdje usred Sredozemlja, ali ipak...

Marko – Jadrana.

Natalija – O, Bože. Ne znam hoće li mi srce izdržati sve ovo... (*mobitel zazvoni*)
Već?

Kristina – Vidiš...

Marko – Hajde, javi se!

Natalija – Halo? Ne, mama, još nisam dobila potvrdu da je mrtav, žao mi je... Ne, nemam novu adresu tete Ane. Zar ne misliš da je malo rano brinuti se o osmrtnicama? Dobro, moram prekinuti, ne smijem držati liniju zauzetom. Čekam poziv... Da... Za cvijeće? Slušaj, radi što hoćeš, baš me briga, dobro! (*bijesno prekine*) Život stvarno nije pravedan. Zašto moja majka nije bila u tom avionu? (*telefon ponovno zazvoni; javi se izvan sebe*) Hoćeš li nas više ostaviti na miru! Ah, oprostite, mislila sam da je moja majka... Da, naravno, slušam... Ne, uvjeravam vas, nije šala... Moj muž je stvarno trebao biti u tom avionu i... Dobro, hvala... Nazvat ćete me ako bude novosti?

Prekine poziv, zbunjena.

Natalija – Oni su... Uspjeli su locirati Petrov mobitel...

Kristina – I?

Natalija – Signal je došao sa splitskog željezničkog kolodvora...

Ovaj put zazvoni fiksni telefon. Kristina se mehanički javi.

Kristina – Halo? (*slomljeno pruži slušalicu Nataliji*) On je...

Natalija uzme slušalicu.

Natalija – Petar? Pa gdje si? Svi te traže usred Sredozemlja! Ne, nije moguće! (*ostalima*) Propustio je avion! U vlaku je Split–Zagreb!

Marko – Bog postoji...

Natalija – Ali ti ništa ne znaš? (*ostalima*) Ništa ne zna... Avion Adriatic Discount Airwaysa kojim si trebao letjeti srušio se u Jadran... Nema preživjelih... Hvala Bogu, to je čudo! (*ostalima*) Dva sata je ostao zaključan u zahodu splitske zračne luke. Nije mogao otvoriti vrata... Naravno, terminal low-cost kompanije u Splitu nije baš poslovna klasa... Dobro... Nazovi me čim stigneš na Glavni kolodvor, može? Ljubim te, ljubavi... (*krene spustiti pa zastane*) Ovaj... Petar? Jesi dobio moju poruku? Ne, ne, ništa važno. Slobodno je izbriši, stvarno... Sad kad znam da nisi mrtav...

Natalija spusti slušalicu.

Natalija (*ozarena*) – E, sad stvarno možemo otvoriti Veuve Clicquot!

Marku i Kristini je neugodno jer su bocu već otvorili bez nje. Ali istodobno su presretni.

Kristina – Pa to je prekrasno! Zar ne, Marko?

Marko – Ti si dobila muža natrag, a mi...

Kristina – Prijatelja!

Marko – Kad stiže na Glavni kolodvor?

Natalija – Za otprilike sat vremena... Ova noćna mora napokon završava... Hvala vam. Bez vas ne znam bih li izdržala... Šampanjac ćemo drugi put. Otići ću ga dočekati na kolodvoru, a onda ravno kući... Nakon svega ovoga, razumijete da imamo o čemu razgovarati...

Kristina – Da... Pogotovo ako ipak poslušaj tvoju poruku...

Marko – Nema šanse! Proslavit ćemo svi zajedno. Zar ne, Kristina?

Natalija – Ipak je on jedini koji se spasio... Ne znam je li... Mislim na sve druge obitelji koje nisu imale moju sreću...

Marko – Život je lutrija! Samo treba izvući pravi broj! Žao mi je zbog drugih, ali što im ja mogu. The show must go on! A iskreno... Ovako uzrujana nikad nećeš parkirati onaj terenac kod Glavnog kolodvora u petak navečer. Nazvat ću ga i reći mu da uzme taksi čim stigne i dođe ravno ovamo. S koferom...

Natalija – Taksi...? Nisam sigurna da si to trenutačno možemo priuštiti...

Marko – Ali mi možemo! Zar ne, Kristina?

Kristina – I mi imamo dobru vijest za vas... Sad vam je napokon možemo reći... Hajde, Marko...

Baš kad Marko krene govoriti, zazvoni fiksni telefon. Kristina se javi.

Kristina – Da... Ah, Petar... Upravo smo te htjeli nazvati da... *(osmijeh joj se ukoči)* Dobro, dat ću ti je... *(Nataliji)* Petar je. Čuo je tvoju poruku...

Natalija, skamenjena, uzme bežičnu slušalicu i polako krene prema balkonu.

Natalija – Slušaj, Petar, sve ću ti objasniti, dobro? I nemoj to tako shvaćati! Nakon svega što nam se upravo dogodilo, valjda vidiš da postoje i gore stvari, zar ne? Podsjećam te da si bio na korak od smrti! Važno je da smo oboje živi! Ti si preživio, Petar!

Izađe na balkon dovršiti razgovor.

Marko – U jebote... Još nam je samo ovo trebalo...

Kristina – Sad ga stvarno neće biti lako nagovoriti da dođe ovamo i s nama otvori šampanjac...

Marko – Zamisli da, kad sazna da mu je žena bila nevjerna, odluči skočiti u Savu čim stigne u Zagreb. S mojim koferom...

Natalija se vrati, potpuno slomljena.

Kristina – I...?

Natalija – Ne želi se vratiti kući spavati... Govori o razvodu...

Marko – Neka onda zasad spava ovdje! Zar ne, Kristina? Kofer mu je ionako već spakiran...

Natalija – Ah, kofer... Upravo to. Dobro, nije najvažnije...

Njih dvoje se zaprepaste.

Marko – Što?

Natalija – Pa... Petar je propustio avion, ali kofer je već bio predan... Nažalost, na njega možete zaboraviti. Ostao je u prtljažnom prostoru aviona...

Marko – Kakav idiot! (*Kristini*) Reci mi da ovo nije istina!

Natalija – Sreća u nesreći što kofer ipak nije bio pravi Vuitton... Znaš da krivotvorine zapravo nisu baš legalne. Gledala sam prilog o tome na televiziji... Petar je mogao imati problema na carini...

Kristina – Na putu za Split?

Natalija – Kad ideš preko Rima...

Marko – Ako odmah ne ode, ubit ću je...

Nataliju malo iznenadi Markova reakcija.

Natalija – Ne brini, kupit ću vam pravi, kao što sam obećala... Toliko vam barem dugujem...

Marko – Naravno! S onih tisuću eura koje nam već duguješ...

Natalija – Dobro, ovaj put stvarno idem. Zar ne, Kristina? Svi smo za jedan dan imali i previše uzbuđenja...

Kristina oprezno gura Nataliju prema vratima, da je skloni od Markova bijesa.

Kristina – Hajde, ne brini, sve će se srediti... Nazovi me sutra, dobro?

Natalija – Dobro, javit ću ti...

Natalija krene izaći, ali se još jednom okrene.

Natalija – Usput, koja je to bila dobra vijest koju ste nam htjeli reći...?

Kristina je konačno izgura van.

Kristina – Nazvat ću te sutra...

Natalija ode. Marko i Kristina ostanu sami i sruše se na kauč. Teška tišina.

Marko – Šezdeset milijuna eura...

Kristina mu se nježno približi.

Kristina – Hajde, nije tako strašno... Najvažnije je da smo živi, zar ne? I da smo zajedno...

Marko se malo opusti.

Marko – U pravu si...

Kristina – A što bismo uopće radili sa šezdeset milijuna?

Marko – Baš se pitam...

Kristina – Tko zna bi li naš brak uopće preživio takvu oluju...

Marko – Da ne govorimo o prijateljima... Vidi, zamalo smo se posvađali s Petrom i Natalijom...

Tišina.

Marko – Stvarno misliš da bismo se razveli da smo dobili šezdeset milijuna na lotu?

Kristina – Takav novac može udariti u glavu... Odjednom shvatiš da možeš ispuniti sve želje koje si dotad potiskivao...

Marko – U pravu si, frustracija je cement braka... Kad pomislim da smo stvarno mogli postati multimilijunaši... Jeza me hvata...

Kristina – Hajde, sad ćemo barem provesti mirnu večer. Samo nas dvoje, pred televizorom...

Marko – Znaš što bi me stvarno opustilo...

Kristina (*puna nade*) – Samo reci... Spremna sam ispuniti sve tvoje želje. Kao naknadu... za izgubljeni lažni Vuittonov kofer.

Marko – Neki dokumentarac o životinjama... O razmnožavanju varana, recimo...

Kristinino oduševljenje malo splasne.

Marko – Znaš da su varani prilično promiskuitetni... Ženka se redom pari s nekoliko mužjaka, a jaja sadrže genetski materijal svih njezinih partnera... Zamisli Natalijino dijete. Pola od Petra, pola od njezina zubara...

Kristina (*potišteno*) – Ostalo je još malo stolnog vina... Mislim, ono što nam je Natalija ostavila. Hoćeš? Bolje da se opet naviknemo na njega...

Natoči dvije čaše dok Marko uključuje televizor.

Spiker (*glas izvan scene*) – ... Upravo je pronađen let 32B kompanije Adriatic Discount Airways, za koji se vjerovalo da se srušio u Jadran. Pilot je, kako se pokazalo, samo zaspao za upravljačem. Umjesto da sleti u Zagreb, nastavio je let sve do Aljaske, gdje je zbog nedostatka goriva bio prisiljen sletjeti na led.

Marko – Smiješno, vidiš... Imam osjećaj da me se to više uopće ne tiče.

Zazvoni telefon. Kristina ustane poput zombija i ode se javiti, dok Marko ostane prikovan uz televizor.

Spiker (*glas izvan scene*) – Evo nekoliko snimaka aviona koje je napravio izviđački zrakoplov meksičke vojske...

Kristina – Da...?

Spiker (*glas izvan scene*) – Još se ništa ne zna o sudbini putnika u trupu aviona, ali na ovim iznimno jasnim snimkama mogu se razabrati dva pingvina kako se igraju jednim koferom...

Kristina – Ne...!

Kao u transu, Kristina spusti slušalicu i vrati se Marku.

Marko – Tko je bio...?

Kristina – Natalijin ginekolog... Zapravo moj... Imamo istoga...

Marko – I...?

Kristina – Zamijenio je naše nalaze... Nije ona trudna. Ja sam!

Marko (*potpuno izgubljen*) – Imate li i istog zubara?

Kristina (*ushićeno*) – Trudna sam s tobom! Dobit ćemo dijete, Marko!

Marko (*ne baš oduševljeno*) – Ali... Mislio sam da ne možemo imati djecu... Tvoj ginekolog je rekao da, s obzirom na izgled mojih spermija, imamo šansu jedan prema milijun!

Kristina – Petak je 13.!

Mrak.

Kraj

O autoru

Jean-Pierre Martinez rođen je 1955. u Auvers-sur-Oiseu (Francuska). Karijeru je započeo kao bubnjar u nekoliko rock sastava, a zatim je radio kao semiolog u oglašavanju. Nakon toga počeo je pisati scenarije za televiziju, prije nego što se posvetio kazalištu i pisanju drama. Napisao je gotovo stotinu televizijskih scenarija i isto toliko kazališnih djela, od kojih su neka već postala klasici (*Petak 13.*, *Strip Poker*). Jedan je od najizvođenijih suvremenih dramatičara u Francuskoj i drugim frankofonskim zemljama. Njegove drame prevedene su na brojne jezike i izvode se na pozornicama diljem svijeta.

Amaterske i profesionalne kazališne skupine koje traže dramske tekstove za izvođenje mogu besplatno preuzeti djela Jean-Pierrea Martineza s njegovih internetskih stranica:

<https://jeanpierremartinez.net/>

<https://comediatheque.net/>

Međutim, prava na izvođenje, koja predstavljaju pravednu naknadu za autorov rad, zakonska su obveza. Bez obzira na to jeste li amater ili profesionalac, morate zatražiti odobrenje za izvođenje djela i platiti odgovarajuću autorsku naknadu za produkciju.

Jean-Pierrea Martineza zastupa Francusko društvo autora (SACD).

Za kontakt s Jean-Pierreom Martinezom i zahtjev za odobrenje za izvođenje jednog od njegovih djela, molimo koristite kontaktni obrazac na njegovim internetskim stranicama:

<https://jeanpierremartinez.net/en/contact-2/>

<https://comediatheque.net/contact-form/>

Ovaj tekst zaštićen je autorskim pravom. Svako neovlašteno reproduciranje, prilagođavanje ili korištenje djela podliježe važećim propisima o autorskom pravu.

Avignon – rujan 2026.

ISBN 978-2-38602-481-8

<https://jeanpierremartinez.net/>

<https://comediatheque.net/>

Drama dostupna za besplatno preuzimanje